

Цвіт конвалії та слова : Книги наших земляків

Вона дуже любить дітей. Ось уже тридцять п'ять років учить любити рідну мову, безсмертну поезію Шевченка й Лесі Українки, Дмитра Павличка та Ліни Костенко. Вона - це вчителька словесності з школи-колегіуму м. Сарни Надія Свищевська. Життя цієї людини складалося, можливо, зовсім не так, як вона того хотіла б сама. І все ж Надія Михайлівна не може ображатися на долю. Вона щаслива тим, що має улюблену роботу, керує літературною студією "Джерельце", а ще - пише вірші: гарні, задушевні, викресані з глибини жіночого серця.

З різних причин Надія Свищевська не змогла видати збірку значно раніше. І ось упродовж кількох останніх років вийшло дві її поетичні ластівки. Давайте поговоримо про другу, під гарною назвою "Конвалії в серці":

**Болить мені моя Вкраїна,
Така і славна, і проста,
Бо в світі цілому єдина,
І неповторна, і проста.**

Авторка без хитромудрих слів і словесних сплетінь просто и щиро розкриває тему. У нову книжку Надії Свищевської ввійшли переважно ліричні вірші, щирі, глибокі, без будь-якої фальші, народжені незабутніми спогадами про роки далекої юності, про побачене й пережите:

**Не чужа я тобі, не чужа,
Не зів'яли думки й сподівання.
То ж коли почалася межа,
За якою лишилось кохання?**

Теплим, іноді трохи сумним ліризмом пройняті вірші "Боюся вечора", "А як же я", "Скільки років я тебе чекала". Тут чимало віршів, що сприймаються одразу й залишають у серці глибокий слід. Як-от:

**Стрілись ми з тобою пізно восени,
Про щось шепотіли з сумом ясени.
На шляхах-дорогах слалися тумани,
Наче насміхалась доленька над нами.**

Леонід КУЛІШ